

Елиза Туричели Твѐра

Ана Франк

глас сећања

Превела с италијанског
Гордана Бреберина



мала лагуна



Поглавље 1

Позирање за фотографију

„Ана, смири се на трен!“, преклиње је мама.

Али како да се смири кад њу не држи место?

„Ана, насмеши се!“, каже јој тата.

Ана се осмехне и открије предњи, малчице крив зуб, због кога има враголаст израз лица.

Онда протресе црну косу, којом се толико поноси.

Енергија и добро расположење врцају јој из крупних очију,





које лете тамо-амо и у чијим се сивим дужица-
ма праћакају јаркозелене рибице.

„Ана, рекла сам ти да стојиш мирно!“, укори
је мама.

Тата Ото и мама Едит воде једном годишње
Ану и Марго у фотографску радњу. Ово је
фотографија из 1940, Ани је 11 година. Већ
има на уму шта ће написати на полеђини сво-
је слике: *Ствари постојају озбиљне, али осмех је*
ишћу за оне забавне. Ствари су заиста постале
озбиљне. Раније су живели у Немачкој, где је



Хитлер преузео власт и закључио да Јевреји, попут њих, нису прави Немци. Зато су се преселили у Амстердам, град ветра и воде, где је тата отворио фирму. Али Хитлер их је и ту пронашао: у мају је ушао у Холандију, након што је освојио Чехословачку, Пољску, Норвешку, Данску и Белгију. Хитлер и његови нацисти су незасити. Енглеска и Француска су му објавиле рат, али он, и поред тога, наставља да осваја земљу по земљу.

„Ана“, прошапуће Марго. „Фотограф чека.“

Ана се тргне. На крају крајева, тата стално говори да ће све бити у реду.

Ана га посматра док стоји ту, испред ње, онако мршав, узбуђен и отмен. Насмеши се – тај осмех је упућен само њему, њеном обожавањем Пиму – и истог трена јој се створе две рупице у образима. Ана има три рупице: трећа је на бради и због ње је *сйварно* неодољива.

У школи, за време одмора, Ана је увек окружена групицом дечака и девојчица. Воли да се шали, али понекад мало претера.

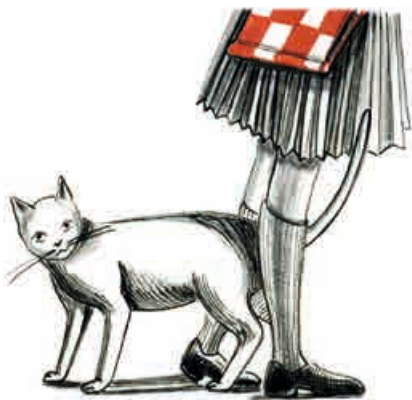
„Ква-ква-ква, каже госпођица Квакалица!“, опомиње је наставник.

„Марго није била таква“, уздише мама.

То је тачно, њена три године старија сестра тиха је и марљива. Родитељи нису то очекивали: Ана је права мала напаст! Ова помисао је натера да се поново насмеши: рупице се опет појаве и фотограф искористи прилику.

Клик!

„И ова је готова“, каже задовољно тата.



Поглавље 2

Све је забрањено

Ана је бесна. Штавише, има снажну жељу да тресне песницом у лице ту господу која су јој забранила да клиза! Па у Холандији сви клизају кад се канали заледе! Има ли ичег лепшег од тркања с галебовима који играју шуге на небу?

Фишију! Фишиијуууу!

Ана одложи перо. У њеној четврти деца не куцају на врата и не звоне, већ звиждућу неку мелодију кроз отвор за писма. Свако има своју мелодију да би се знало ко је.

„Изразим!“, саопшти Ана мами. „Дошла је Ханели.“

